

Afgescheiden traditie, en ook bedoeld om zijn afkeer van Kuypers leer van de veronderstelde wedergeboorte uit te drukken, maakten hem het verkeren in de Gereformeerde Kerken moeilijk.⁹⁰ In februari 1943 traden hij en de Gereformeerde Kerken van Poortvliet en Poederoyen uit dat kerkverband. Poortvliet, met Steenblok als hulpprediker-emeritus, werd nog die zelfde maand door de Classis Tholen van de Gereformeerde Gemeenten toegelaten.⁹¹ Toen het curatorium van de Gereformeerde Gemeenten bijeenkwam om over zijn toelating als predikant te beslissen - Poortvliet beriep Steenblok in volle dienst begin maart 1943 - was Kersten al met hem in contact gekomen - volgens Verboom om zakelijke redenen. Een brief over het geestelijk leven, en Steenbloks verhaal over zijn bekering en roeping hadden op de voorman van het kerkverband grote indruk gemaakt. Kerstens verlangen naar een goede opvolger in het nog steeds niet hecht doortimmerde en uit dogmatisch ongevormde mensen bestaande kerkverband, deden hem des te positiever staan tegen de overkomst van de in de theologie doorknede doctor.⁹² Nu had Steenblok zijn dogmatiek nog wel niet gsystematiseerd in 1943, maar zijn stellingname was bekend. "Als u die man aanneemt" zo voegde ds R. Kok Kersten tijdens de vergadering toe, "komen we in de grootste ellende terecht, want die preekt de veronderstelde uitverkiezing!"⁹³ Kerstens overwicht zorgde er echter voor dat Kok de enige tegenstander van Steenbloks aanvaarding bleef.

Kok, die de consequenties van Steenbloks visie voor de prediking in het kerkverband doorzag, bestreed sindsdien de speerpunt van diens theologie, zijn leer van de algemene genade. ~~Al vóór Steenbloks overkomst was op de synode van 1942, waarschijnlijk onder invloed van het bekend geraken van zijn stellingen,⁹⁴ de mogelijkheid opgeworpen dat de algemene genade theologisch van Christus tijden als Middelaar te schelden zou zijn. Bijna alle predikanten waren naar verluidt daar toen sterk tegen geweest.⁹⁵~~ Enkele maanden na zijn overkomst in 1943 begon Steenblok echter zijn mening uit te dragen. In de aan de Gereformeerde Gemeenten verbonden onderwijzersvereniging, waar de doctor in een lezing voor de eerste maal binnen het kerkverband zijn visie verkondigde, werd deze echter niet gedeeld.⁹⁶

Later beweerde Steenblok dat pas "in de dertiger en veertiger jaren" in de Gereformeerde Gemeenten een stroming opgekomen was die meende dat de 'tijdelijke weldaden' voor alle mensen uit Christus' verdiensten voortvloeiden.⁹⁷ Natuurlijk zou daar in de eerste plaats ds Kok toe behoord hebben, die de 20e juni 1944 zo ver ging een tegen Steenbloks opvattingen waarschuwende brief naar alle predikanten en kerkeraden te sturen. Kersten daarentegen was zo onder de indruk gekomen van de redeneertrant en de titel van dr Steenblok, dat hij diens positiekeuze overgenomen had. Waarschijnlijk zag hij hem als zijn opvolger, een zaak die met Kerstens harttrombose in februari 1944 des te urgenter werd. Sinds dat tijdstip verving Steenblok Kersten als redacteur van het 'Mededelingenblad' (zoals het kerkblad van de Gereformeerde Gemeenten van 1942 tot 1944 heette) en assisteerde hij Kersten bij het doceren aan de Theologische School. Het is niet bekend of Kersten Steenblok ook opvoerde als tegenwicht tegen degenen die in 1943 een bezwaar tegen zijn leiderschap naar voren gebracht hadden; hij had twee maal achter elkaar als synode-voorzitter gefungeerd.⁹⁸

Ds Kok had, toen hij zijn rondschrijven in juni 1944 opstelde, kunnen vermoeden dat ds Kersten definitief stelling genomen had. "En toch zijn de weldaden voor het tijdelijk leven niet door het borgtochtelijk lijden en sterven van Christus verworven," was Kerstens antwoord geweest op een vraag in het Mededelingenblad van 13 april 1944. Desgevraagd had hij erkend: "met name wat over de algemene genade geschreven is, is van mijn hand." Het feit dat in de daar op volgende maanden steeds weer vragen over dit onderwerp gesteld werden door de lezers van het blad, toont aan dat Steenbloks en Kerstens mening zeker